

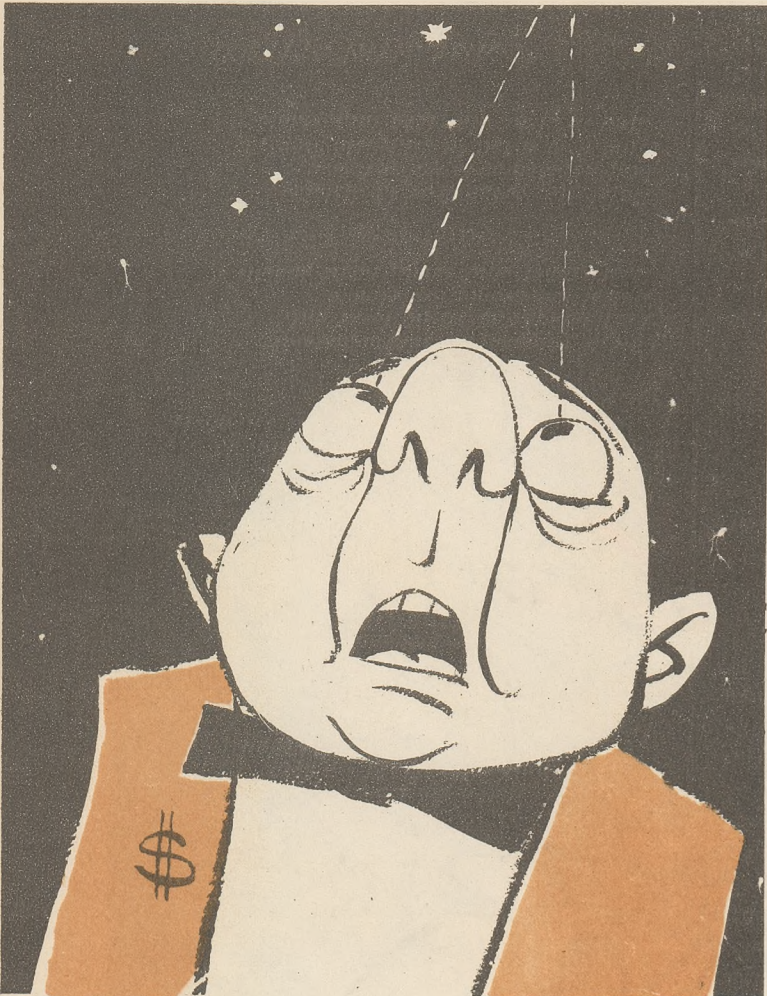

NELL COBAR

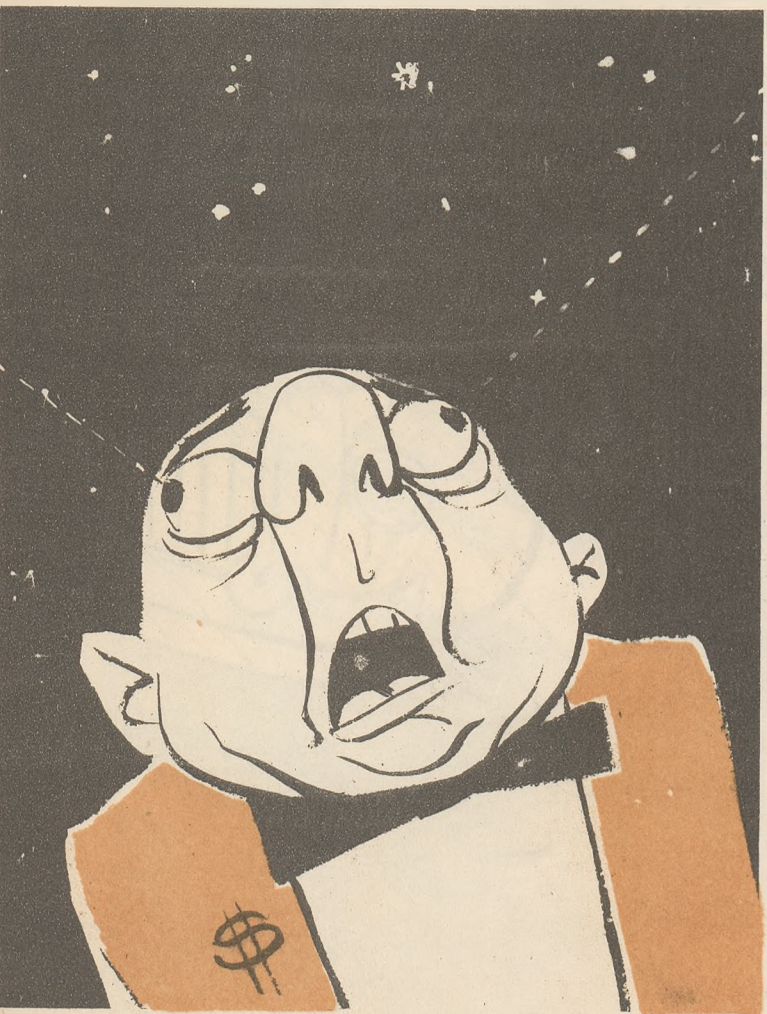
PĂRĂSITA : — Cum, pleci și mă lași baltă ?

urzica

ANUL IX * Nr. 20 (191) * 20 NOIEMBRIE 1957 * 16 PAGINI * 75 BANI

Primul satelit artificial...

Al doilea satelit artificial...

Urmarea în numărul viitor

Toamna cu poezii

de I. PĂTRAȘCU

Toamna a venit de-aurea,
ca în fiecare an,
murmurâ de vînt pădurea,
plînge-o orăbie-n castan.

Bună-i tîfna după muncă,
oreau și aer, oreau și cer
dar cum n-am pe-aici oreo luncă
ies în parcul din cartier.

Iată băncile. Pe una
mai retrasă, mă așez.
- Banca mea de totdeauna,
unde-mi place să visez.

Mămpresoară mii de gînduri,
parcă-s trist pentru moment,
frunzele cad rînduri-rînduri,
Eminescu e prezent.

Dintr-un colț ascuns de zare
a venit întii un nor
și-apoi altul, mi se pare,
tot în taină, binișor,

Acum cerne ca prin sită.
- „Toamnă sură, ai sosit?
Mă încearcă o ispită
din Bacovia să-ți recit“.

O pornesc grăbit spre casă
cu paltonul strîns la piept,
de la toamna triguroasă
oare ce să mai aștept?

Dar în drum văd două fete
cu obrajii de pojar
descărcînd pe îndelete
fructe pentru „Aprozar“.

Și-o îndeamnă cea bălaie
pe cea oacheșă așa:
„Prunele se strică-n ploaie,
noi mai creștem, draga mea!“

Stau în loc. Mă plouă bine
și-aș pleca - dar nu mă duc,
cîi șoptesc, zîmbind în mine:
- Asta-i toamna lui Beniuc!

M a

La început,
Manole n-a fost
decît un mit. Ma-
rele avantaj de
a fi mit stă în
faptul că nu te
cunoaște nimeni,
dar cîrcul
pe buzele tutu-
ror. Pe lîngă a-
cest mare avan-
taj, Manole îl
mai are și pe
acela de a fi so-
țul Lucicăi. Vă
rog să nu zîm-
biți. Să nu ziceți
că acest avan-
taj nu e cine
știe ce. Veți ve-
dea numaidecît
că atunci cînd
e vorba de Lu-
cica, este mai avantajos să-i fii soț decît
vecin. Pentru soț, Lucica e gospodîna care
deretică toată ziua și scutură prin casă;
pentru vecin e gospodîna care scutură co-
voarele în capul celor care trec pe sub bal-
con. De aici, discuții. Discuțiile se termină
totdeauna cu o vorbă, pe care Lucica și-o
trîntește în obraz:

- Ce-ai spus? Bine! Lasă că-i spun eu lui
Manole!

Așa a ajuns Manole un mit la noi în car-
tier. E împede: ai de-aface cu Lucica, în-
capi pe mina lui Manole! N-ai poftă să se
lege Manole de tine? Ferește-te de Lucica!

Ai apucat de-ai spus o vorbă care nu-
ți place ei? Manole te mîncă!

...Greșeala mea față de dumneavoastră e că
pînă aici n-am vorbit decît de Lucica și de
Manole. N-am spus nimic de mine. Ei bine,
eu sînt teribil! Eu nu inghit d-astea. Pe
mine, nu mă înpălmintă un mit!

- Cine e Manole ăsta, ca să mă sperie
ei pe mine?

- Ssst! - mi s-a răspuns la ureche -
Manole nu e oricine. E director. Director
la o întreprindere din apropiere. Dacă spune
ei o vorbă, nu se știe ce țese!

Așa?! Să tremur eu pentru o vorbă din
care nu se știe ce țese? Nu mă cunoașteți!
V-am spus că eu nu inghit d-astea. Să po-
ftească numai Manole să-mi zică o vorbă
și-l lămuresc eu! Nu-s nici lîngușitor, nici
servil. Cu mine, și-au găsit nașul Lucica și
cu Manole al ei!

Am așteptat cu nerăbdare momentul cînd
Lucica scutura covoarele din balcon și am
trecut pe dedesubt. Mi-a căzut pe borul pă-
lării un muc de țigară. Atîta mi-a trebuit.
În asemenea ocazii, nervii mei se electri-
zează. Indignarea clocoțeste ca un fior care
pornește din tălpi, urcă pînă-n creștet, se
zbate în tot corpul și coboară ca fulgerul
înapoi în picioare. Am înșipt miștile în bu-
zunare, m-am proptit în călcii și am strigat
de jos, fără pic de jenă:

- Să-ți fie rușine, cucoană!

Dînsa s-a încruntat și mi-a răspuns sec:

- Ce-ai zis? Bine! Lasă că-i spun eu lui
Manole!

In unele întreprinderi, aprovizionările de iarnă se desfășoară într-un ritm nesatisfăcător

Desen de H. Leru

— Cu producția sîntem abia în august și vouă vă arde de aprovizionări de iarnă ?

VICTOR PIȚIGOI

n o l e

N-a trebuit mai mult.

— Spune-i ce poțtești! — am răcnit. — Nu-mi pasă de Manole al dumitale! Comunică-i din partea mea că mă lasă rece chiar dacă mă spul la toți „Manolii” din Europa. Auzi!

Cartierul era răzbnat. Am remarcat privirile sfloase ale vecinilor, care mă urmăreau cu satisfacție de după perdele. Unii îmi făceau semne de aprobare și felicitare. Alții clătinau din cap, cu îngrijorare: „Acuma, ce te faci? Ți-ai găsit beleaua cu Manole! O să ai de-aface cu el!”

Asta și așteptam. Să vină Manole, să i-o spun și lui. Toată după-amiaza n-am ieșit nicăieri. Il așteptam pe Manole, să poțtească, să-l văd cum arată, să mă răfulesc cu el.

Dar Manole n-a venit. Nu m-a vizitat nici a doua, nici a treia zi. În schimb, a patra zi, m-am pomenit cu Lucica la birou. Nu chiar în biroul meu, ci numai la poartă. Nu s-a oprit ca toată lumea la „informații”. A strigat către portar:

— Manole e sus?

— Este!

Fără să prezinte buletinul, fără să aștepte bonul, fără nici o formalitate, Lucica porni pe scări în sus. M-am repezit numaidecît la portar:

— Cine e dumneaei?

— Tovarășa Lucica.

— Știu asta. Dar ce-i cu ea? Unde se duce?

— Păi n-ați auzit? La tovarășul Manole.

— Și asta cine e?

— Ăsta? E tovarășul director!

Niciodată nu mi-ar fi trecut prin minte că pe tovarășul Mureșan îl mai cheamă și Manole și că Lucica e soția lui, ah, doamne!

A doua zi, cînd Lucica scutura ca de obicei covoarele din balcon, am traversat pe partea cealaltă a străzii. De după colțurile perdelelor, mă urmăreau discret privirile pline de înțelegere ale vecinilor. Parcă-mi ziceau: „Vezi? Ai pățit-o cu Manole!”

S-a spulberat un mit. Manole nu mai e Manole. E tovarășul Mureșan. De altfel, tovarășa Lucica nu-i chiar atît de rea cum spun unii. Ce importanță are că m-a amenințat? După cum se vede, n-am pățit nimic. Pentru atîta lucru, n-am să fac pe ranchinosul. Eu nu-s de ăia. Nu inghit certuri și scandaluri în cartier. Ne-am certat, ne-am împăcat și gata. Ce-a trecut, s-a șters. Ca vecini ce sîntem, trebuie să ne ajutăm între noi. De ce să mă supăr cînd își scutură covoarele? Mai bine să-i dau o mină de ajutor. De pildă cînd mă duc la piață, pot să-i fac și ei cîte o cumpărătură, dacă are nevoie. Așa sînt eu, pentru buna înțelegere între vecini.

Acum, ne avem foarte bine. Ne ajutăm. Ieri, dacă mi-am luat bilete de cinema, le-am cumpărat și lor două. Bineînțeles, ceva mai

în față, ca doar n-o să stau în același rînd cu directorul! I-am potrivit chiar în fața locurilor mele. Păcat numai că n-am reușit să pricep ce-i spunea Lucica directorului la ureche. Am înțeles numai ce i-a răspuns Manole, atunci cînd acesta i-a strigat enervat:

— Ți-am spus de atîtea ori să nu mă mai amesteci în certurile tale cu vecinii! Nici nu vreau să aud!

A doua zi, cînd plecam la birou, Lucica își scutura, ca de obicei, covoarele de pe balcon. M-a umplut de praf. N-am putut răbda și i-am spus-o de la obraz:

— Ajunge cucoană! Nu ți-e rușine?

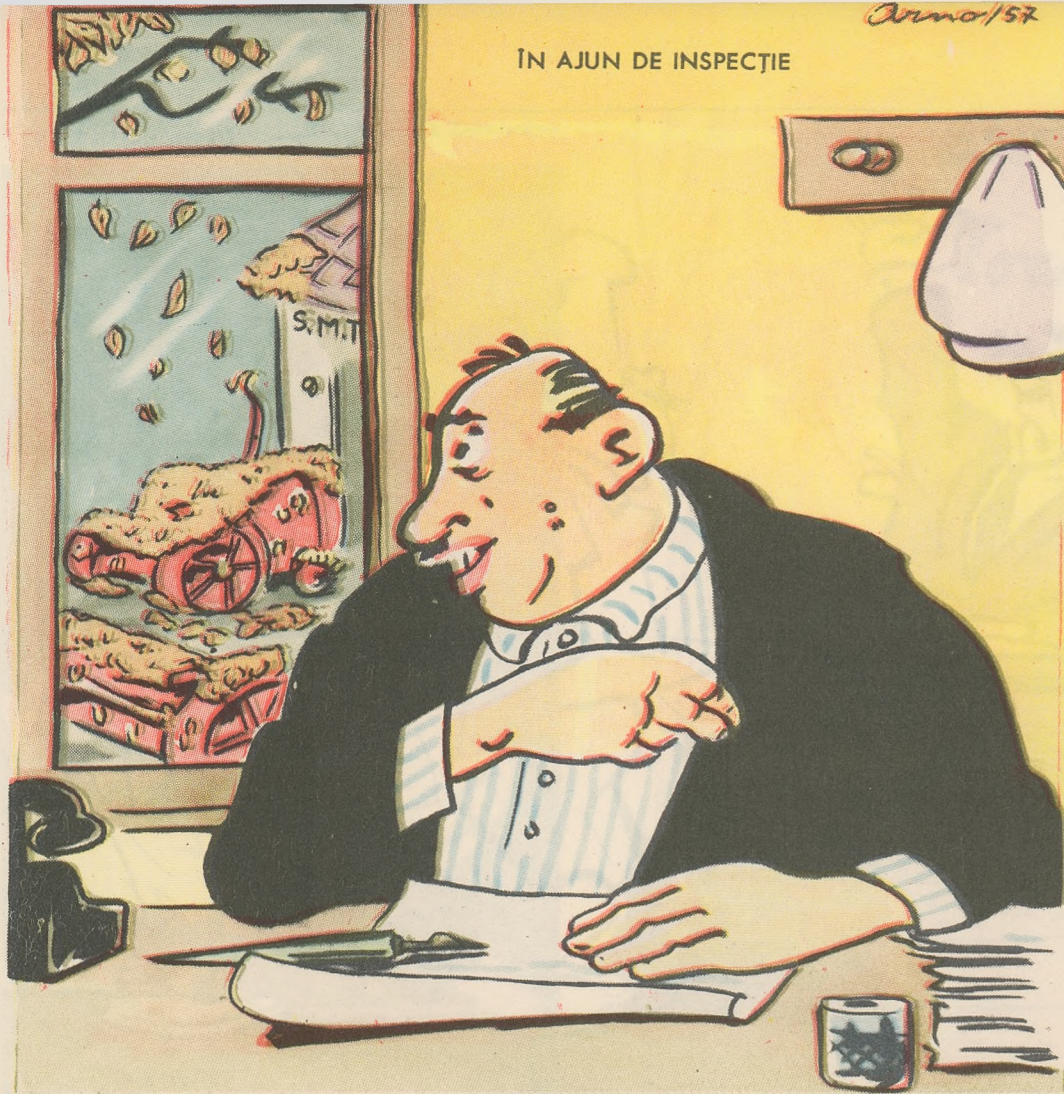
Ea a sărit ca arsă:

— Așa? Uită cu cine vorbești?...

— Gurr! — am strigat. — Gura, că acuș am să-i spun lui Manole!

De atunci, Lucica nu mai scutură covoare din balcon și, cu această ocazie, Manole a redevenit un mit. Dar nu mitul Lucicăi contra noastră, ci mitul nostru contra ei.

— Noroc că a venit toamna la timp, în curînd o să fim acoperiți!

Desen de E. Arno

Un coresp

Sînt unii care își bagă nasul peste tot și pui pe jăratc maiștri, șefi de secție, directori comerciali, conducători tehnici și în unele cazuri chiar și pe miniștri. Aceștia se numesc corespondenți de presă, sau, mai intim, „piritori”

Floristan Flurschütz - spre lauda lui fie zis nu făcea parte din această categorie. Floristan Flurschütz era revizor principal la un trust de construcții. Dar de „pirit” nu s'a ținut niciodată. El avea metoda lui proprie.

Revizorul principal Flurschütz a raportat Pe șantierul Hackenbusch s'a distrus, cu ocazia unei bătaii, jumătate din inventarul clubului.

Corespondentul de presă Flurschütz comunica ziarului: Clubul șantierului Hackenbusch este dotat cu cele necesare desfășurării activității culturale, lucruri de care muncitorii se folosesc din plin.

Intr-o zi - cu vreo nouă luni în urmă - Zäcke, revizorul secund, intră agitat în biroul lui Flurschütz.

- Ce porcărie! spuse el enervat. Dumneata în calitate de corespondent ar trebui să aduci așa ceva la cunoștința presei.

Flurschütz i-a aruncat o privire scurtă și neprietenoasă, pe urmă a coborît ochii pe hîrtia din mîna lui Zäcke și citi:

„La revizia combustibilului de pe șantierul Ladenbruch s'a constatat că mașina PKW marca DKW de prima clasă, nr. motorului 137993, șofer: Wunderlich, consumă 16 litri de benzină per 100 de kilometri, deci cu 9 litri mai mult decît consumul stabilit.”

- Zäcke! mormăi Flurschütz - trimite-l pe acest Wunderlich la mine. O să vadă el ce n'a mai văzut de cînd e. Auzi, domnule, 9 litri mai mult! Ei, lasă că-l pun eu la punct.

Cu mașina la scară

Vecinul meu, Alexandru, și-a cumpărat automobil. Nu-l nou, dar n'are a face. Alexandru (care e cunosător) are teoria lui, spune că mașinile sînt ca găinile, cu cît sînt mai vechi, cu atît fac treabă mai bună. Sînt cum nu se poate mai bucuroși. Pentru că Alexandru, deși mi-e vecin de apartament de opt ani, mi-e totuși prieten și mi-a promis că o să mă ducă în fiecare zi la birou cu mașina, ba uneori chiar o să mă aducă și acasă. Ce mai vorbă, sînt un om făcut!

În primul rînd în fiecare zi cîștig jumătate de oră de somn. Nu mă mai scol la șase: cu mașina ajung în zece minute la birou. Jumătate de oră pe zi înseamnă trei ore de somn în plus pe săptămîină, 15 ore pe lună, 150 pe an...

Mare lucru să ai un prieten cu mașină! Parcă-i chiar mai bine decît să ai mașina ta. N'ai grijă de garaj, de benzină, de taloane. Numai avantaje.

Ba chiar îmi vine să și rid. Am impresia că mașina e a mea și că Alexandru - (teribil de nostim) - e șoferul meu.

În prima zi m'am sculat dimineața tot la șase. Puterea obișnuinței, ce să-i faci? Nu mi-a părut rău. Puteam să-mi reconstitui în mînte un program pe care nu aveam să-l mai fac niciodată. Uite, acum e șapte jumătate. Ar fi trebuit să fii la colțul străzii. Opt fără un sfert... la piață. Ce, iar a luat-o ceasul înainte, sau am întîrziat eu!... opt fără zece... opt fără cinci... Ce e asta? De ce nu apare Alexandru! Ne înțelesesem doar ca să vină la opt fără zece (are mașina la garaj). În sfîrșit, la și zece a sosit.

- Nu-i nimic, mă incurajează Alexandru, cinci șase minute nu-i mare lucru, le recuperăm noi imediat. Ne suim în mașină! Sînt instalat ca un pașă. Încă o clipă și... îl văd pe Alexandru că se chinuște. Mașina sforăie, dar nu se mișcă. Alexandru trage de un miner, învîrtește o cheie, apasă pe un buton, mai are și o discuție intimă cu motorul. Degeaba. Mașina parcă ar avea măgar! În ea nu cai, atît e de încăpățînată.

În sfîrșit, am pornit.

Gata! Ești la birou, par să-mi spună ochii surizători ai lui Alexandru. Și, ca o confirmare, mașina cotește după colț: numai că-n loc să o ia la dreapta, cum ar trebui, o ia la stînga.

- Ce înseamnă să fii pleton! spun eu. Pînă astăzi nici nu m'am dat seama că pe strada noastră e sens unic.

- Nu! Nu-i sens unic! îmi răspunde Alexandru, dar trecem înl pe la un depozit de benzină. Numai un minut, pînă îmi umple rezervorul și zburăm.

Fără să vreau mi'am aruncat privirea pe ceas. Alexandru m'a văzut.

- Nici o grijă, m'a liniștit el, surizînd. Lasă ticurile astea de pleton. Doar ești în automobil. Luăm benzina și pe urmă, gata, zburăm spre biroul tău, după ce ne oprim o secundă să las alți doi prieteni pe care o să-i luăm imediat. (Și citindu-mi disperarea pe față) - Nu te neliniști, cu dinșii terminăm repede. Ne așteaptă în fața casei și nu ne oprim nici cit am sta la un stop.

Mașina lui Alexandru e o mașină de patru persoane, în care, din cauza conformației noastre nu încap decît trei (inclusiv șoferul). La un moment dat eram înăuntru cinci inși. Eu țineam pe fiecare genunchi cîte un pasager de o greutate apreciabilă. În plus, un mic defect de eșapament, făcea ca mașina să emane niște gaze nu tocmai plăcute. Am ajuns la birou pe la ora nouă și jumătate. Șeful, care mă știa punctual, nu s'a supărat, ba chiar s'a amuzat teribil, auzînd că am întîrziat pentru că am venit cu automobilul.

- Nu vă supărați, i'a spus Alexandru, vă garantez eu că mi-lne dimineața fix la ora opt fără șapte minute e la birou.

...A avut dreptate. Azi am ajuns la birou la ora opt fără șapte minute, așa cum a spus Alexandru. N'am mai făcut ocoluri, n'am mai ținut pe nimeni pe genunchi, și nici n'am mai mîrosit benzină de eșapament.

M'am dus pe jos.

N. FOCȘA

● SERVICIUL DE „RECLAMA ȘI P

Evitați

Serviciul de „reclamă și publicitate” Urzica

Desen de A. Poch

ent de presă și materialele pozitive

* * *

Wunderlich stătea și aștepta calm să treacă urtuna. Când gluma începu să se îngroașe, răspunse: Hai, termină odată, nu vezi că habar n-ai de nimic. Probabil nu știi că nu este vorba de o mașină, ci de o grămadă de fier vechi. Portiera stângă trebuie să o bat în cuțe, ca să nu pierd pe drum; tot motorul vibrează și lăntăne ca protezele unicii, frina roților în spate ar trebui presată unui muzeu cu biece preistorice - doar am făcut 160 000 de kilometri fără reparații. Aș vrea să te dăd pe dâta în locul meu, și pe urmă să morbești!

- Cum? 160 000 kilometri? Agitat la culme, revizorul principal Flurschütz sări în picioare. Când s-a așezat în nou era corespondentul de presă pentru materialele pozitive - Flurschütz.

- Minunat, tovarășe. Păi de ce n-ai spus de la început? 160 000 de kilometri - asta e un succes remarcabil. Fără reparații generale, cu mașină veche! Așa ceva trebuie adus la cunoștința presei.

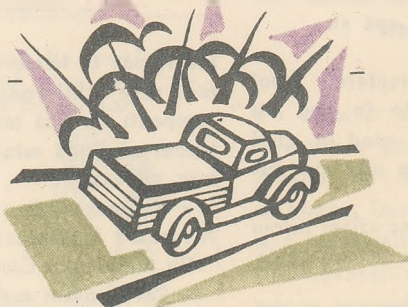
- Zis și făcut: Poate vă mai amintiți, dragi cititori, de această notă:

UN SUCCES REMARCABIL

Corespondentul nostru Flurschütz ne înștișează că în cadrul mișcării sutamiște, șoferul

ferul Wunderlich de la Trustul de construcții a realizat 160 000 kilometri fără reparații generale. El va face cu mașina PKW încă 40 000 kilometri fără reparații generale.

Wunderlich a citit cu spaimă aceste rânduri. Știa ce-l așteaptă. La 180 000 kilometri mașina minune a lui Wunderlich consuma o nimica

toată de 23 litri de benzină la 100 kilometri. Pe unde trecea mașina, se trăgeau obloanele, deoarece eșapamentul semăna cu un tun cu tragere rapidă, combinat cu un aruncător de ceață artificială. Flurschütz, corespondentul de presă pentru materialele pozitive, își informă ziarul - sub titlul: „Un succes grandios” - despre stadiul recordului.

* * *

Nu de mult, Flurschütz trebuie să viziteze șantierul Ladenbruch. La gară îl aștepta Wunderlich, care până la sosirea revizorului moșmondisse ceva sub mașina minune, înarmat cu ciocan și cu o cheie franceză.

- Extraordinar, măi Wunderlich, exclamă Flurschütz - după ce își aruncă ochii pe indicatorul de kilometraj al mașinii care arată 199 997 kilometri. Mi-a pus dumnezeu mina în cap. Ce noroc pot să am! Voi participa personal la atingerea celor 200 000 kilometri. Trebuie să comunic presei. Un succes nemaifăcilit! Te felicit, dragă Wunderlich! O secundă numai până mă duc să dau o telegramă.

Dar lucrurile s-au desfășurat cu totul altfel decât și-a închipuit Flurschütz. Pe drum mașina a sărit în mii de bucățele, ca o nucă de cocos, aruncată de la etajul 3 pe trotuar. Numai indicatorul de kilometraj rămase intact. Arăta exact 200 000 kilometri!

Directorul școlii din comuna Ladenbruch a mobilizat a doua zi elevii din trei clase la o acțiune de colecționat fierul vechi. O zi încheiată au adunat copiii resturile mașinii din pădurile și cimpurile din jur!

Șoferul Wunderlich a fost cules cu mare greutate de către sanitarul Crucii Roșii dintre crengile unui copac, dus la spital și impachetat în ghips.

Resturile pămîntești ale lui Flurschütz, corespondentul de presă pentru materialele pozitive, au fost incinerate și depuse în sala urnelor. În ziua incinerării, a apărut în ziar următoarea știre:

UN SUCCES SENZAȚIONAL

Cunoscutul șofer Wunderlich de la Trustul de construcții - despre succesele cărui, în cadrul mișcării sutamiște, am scris în repetate rânduri - a atins fără reparații generale 200 000 kilometri. Șoferul și mașina sînt în cele mai bune condițiuni și gata pentru încă 50 000 kilometri.

Acesta era textul telegramei pe care Floristan Flurschütz l-a transmis din Ladenbruch ziarului, cu opt minute înainte de catastrofă...

ITATE" URZICA • SERVICIUL DE „RECLAMĂ ȘI PUBLICITATE“ URZICA • SERVICIUL DE „RECLAMĂ ȘI PUBLICIT

Raidul urzicii

L A T U L

La intrarea în gară

- Uite, măi tovarășe, cum se face, să-ți spun eu! Se iau câteva kilograme de peștișori mici și se pun la fiert. După ce-au fiert bine, se scot peștii ăștia mici afară și se aruncă în fier-tură bucăți de pește mare. Nu puțin! Cit cuprinde! Adugi ardei, sare, zarzavat, și pe urmă să măninci ciorbă de pește!

- Și cu peștii ăia mici ce faci?

- Ii măninci, dacă mai poți! Da' nu mai poți! Că te umfli.

Această conversație gastronomică avea loc în sala de așteptare a gării din Tulcea. S-a amestecat în vorbă și un slujbaş al gării.

- Ba-i măninci și pe ăia mici, că-s bun!

- Greu! face specialistul, că au oscioare!

- Păi ce, mare lucru? spuse ceferistul. Oa-sele le scoți și le arunci!

- Da, am intervenit eu după ce am dat roată o privire împrejur, oscioarele le scoți și le arunci... în sala de așteptare a gării din Tulcea! Specialistul a început să ridă în timp ce slujbaşul din gară a făcut ochii mari:

- Adică ce vrei să spui mata?

- Adică, la fel cum se face ciorba de pește, dacă-mi permiți să mă amestec în ciorba dumitale! Se ia o găleată mare cu apă și...

- Se pune la fiert!...

- Nu! Se pune în sala de așteptare! Apoi se ia o mătură mare, se înmoaie în apă cit cuprinde, și se mai mătură din când în când sala de așteptare, tovarășe, că la ufte ce mizerie e aici!

Bineînțeles, dat fiind faptul că ne aflam într-o regiune piscicolă omul... a tăcut ca un pește.

La ieșirea din gară...

Începe orașul. Dar deși începe orașul, ai impresia că ai rămas în sala de așteptare. Aceasta nu pentru că pe străzile din Tulcea ai întâlni oameni care așteaptă trenuri, ci pentru că și aici ar trebui urgent aplicată rețeta cu găleata, apa, mătura, și eventual o cisternă. Tovarășii de la sfatul popular ar trebui să mai iasă din sala de așteptare. Sau... să între ca să vadă și el ce-i acolo.

Iar tovarășii din conducerea cooperativei „Higiena” ar face bine să între câteodată și în unitățile de frizerie. Nu ne imaginăm că toți acești tovarăși umblă cu barbă. Trebuie să se radă vreo cițiva. Și dacă se rad, cum de n-au băgat de seamă că, la unele unități, lucrătorii nu dau bonuri și încasează peste tarif?

Eu unul am pățit-o. Cum s-ar spune, am intrat să-mi dau jos barba și... mi-au pus cloc.

La ieșirea din oraș

am întâlnit sumedenți de cetățeni care porniseră volințește pe șosea. Am oprit pe unul:

- Excursie?

- Nu ne arde!

- De ce nu vă arde?

- N-avem lemne!

„Face bancuri!” îmi zic.

- Zău, să vorbim serios!

- Păi serios! Avem în Tulcea numai două depozite de lemne! Iar unul dintre ele este situat departe de oraș! Așa că... ce excursie?

- Lemne bune?

- Salcie!

- Aoleu! Și luați?

- Luăm! Dar nu ne încălzim de la lemne!

- Dar de la ce?

- De la drum!

- Interesant!

- Foarte interesant! Dar e cu ardere!

- Păi... dacă-s lemne?

- Păi nu, că nu ne arde la lemne! Ne arde la transport! Orice cantitate, șalzeți de lei transportul!

M-am enervat. Am străgat. Am făcut scandal. Omul m-a privit cu admirație:

- Știi ce? zice, hai cu mine acasă! Te-aș pune în sobă!

- De ce?

- Văd că te-ai făcut... foc!

La întoarcerea în oraș...

am rămas la barieră. Veneau în întâmpinarea mea șase ciini constituiți în bandă. Am rămas înțepenit fără să mai fac o mișcare. Când au trecut pe lângă mine, unul din ei, ciobănesc, m-a mirosit.

- Nu mușca, făcu un dulău, că-ți rupi dinții! Nu vezi? E statute!

Eu, nemișcat. Ciobănescul, curios:

- Parcă n-am mai văzut statuia asta aici!

- O fi nouă!

- Nu e nouă, uite că s-a îngălbenit!

Toți șase, în jurul meu.

- Încercăm? face un mops.

- Fiți serioși, e piatră! Dă-i dracului!

Ciobănescul a clătinat din cap, m-a mai mirosit puțin, apoi a ridicat un picior.

Eu purtam haină gri și pantaloni milles points.

Au plecat. Eu am tuit-o spre oraș.

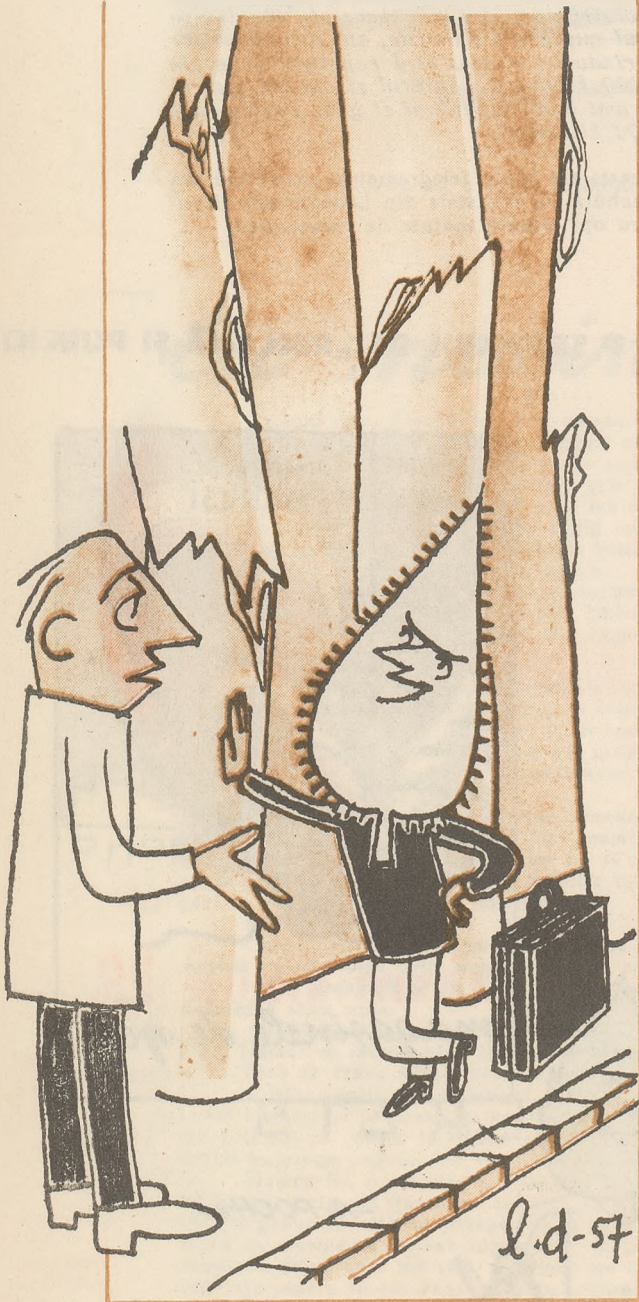
Dau colțul... alți cinci ciini. Iar am înțepenit. Mai încolo, altă haită. Spre centru alți patru. Toți s-au oprit pe rînd lângă mine. Pantaloni mei milles points erau acum în dungă.

Trei tractoare.

am văzut în incinta depozitului de materiale al întreprinderii de construcții și ameliorări piscicole din Tulcea. Trei tractoare care zac de șase luni, iar două din ele nu mai au roți. Al treilea are roți, pesemne încă n-a avut nimic nevole de ele.

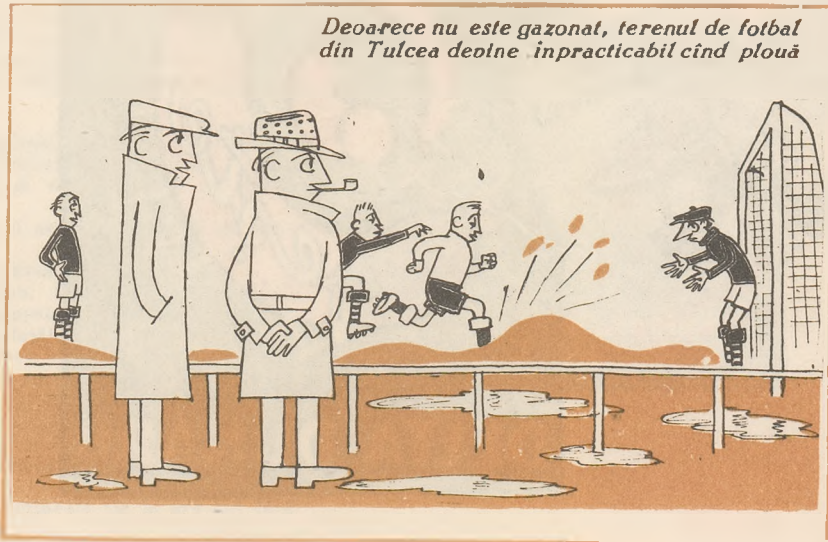
De altfel, orice piesă de tractor se poate obține de la aceste trei tractoare, prin virament; adică se întinde o mină, se ia o piesă și se virează în buzunar sau în valiză, depinde de mărime. După cum se vede, formele sînt simple. Trebuie numai să ai inițiativă și să știi adresa. Tot sub aceeași pază mai pot fi

Coloanele din orașul Tulcea — prețios monument istoric — sînt lăsate în paragină

„URZICA” : — Frumos monument! De ce nu-l îngrijești? O să se dărîme... — Păi dacă te sprijini de el!..

Deoarece nu este gazonat, terenul de fotbal din Tulcea devine impracticabil cînd plouă

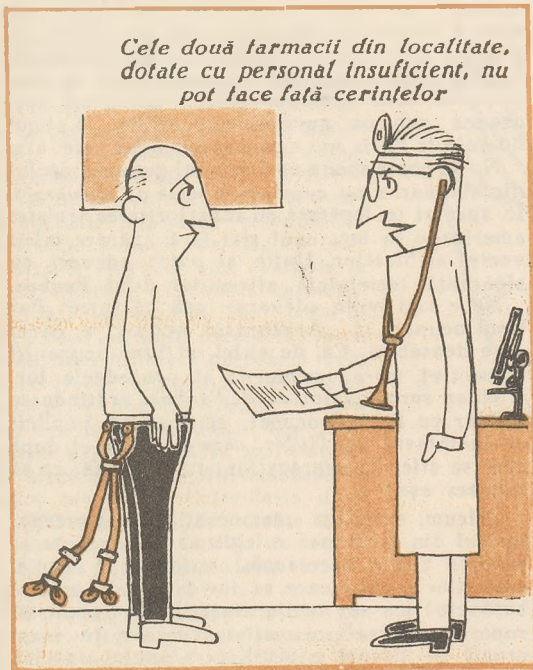
— Băiatul ăsta nu e rău, dar are un cusur : se împotmoleşte în fața porții adverse.

C E A

văzute în acest depozit, aruncate la voia întâmplării, diverse materiale feroase, lemnoase, roabe din metal, din lemn, și altele.

Altele, adică, or mai fi fost; că numai acestea au mai rămas.

Și dulăii, care, măcar ei, ar putea sta de pază, umblă teleleu prin oraș și-mi strică mie hainele.

DOCTORUL: — Pentru ce ceri și concediu medical?

PACIENTUL: — Ca să pot pleca la Galați, să-mi fac rejeta.

De ce nu se folosesc cîinii la paza acestui depozit? Ar fi o valorificare a resurselor interne.

O singură cisternă

are fabrica de conserve de legume și dulciuri „Dunărea”. O cisternă de 4500 kg cu care se aduce păcura de la gară la fabrică. „Se aduce” păcură, vorba vine, pentru că mai mult se duce decît se aduce. Adică, cisterna se duce la fabrică și păcura mai rămîne și pe drum, întrucît cisterna are unele orificii prin care intră păcura și altele prin care iese păcura. De intrat, intră după cîntar și de ieșit, iese benevol; depinde de zguduțuri.

Asemenea orificii mai sînt la fabrica „Dunărea”. Conducerea ar putea lua măsuri. Că, pînă una-alta, curge păcura, Ca... Dunărea.

Cam multe orificii la fabrica „Dunărea”. Conducerea ar putea lua măsuri. Că, pînă una-alta, curge păcura, Ca... Dunărea.

Nu sînt orificii la întreprinderea de industrializare și desfacere a pește-

lui din Tulcea. În schimb s-au construit acolo pentru muncitori, un club și trei vestiare. Totul din fondurile întreprinderii. Care va să zică, din pește nu se face numai ciorbă și plachie. Se mai face și club și vestiare. Să vă fie de bine.

Un cazan de vapor

s-a defectat la „Fabrica de paste semichimice și mucava din stuf”. Dește de „semichimice” cazanul nu funcționează decît întreg. „Semi” nu merge. Dar reparația nu se putea face decît la o temperatură de plus optzeci de grade. Unde găsești oameni care să lucreze la o asemenea temperatură?

În fabrică. S-au oferit șeful cazanelor, tovarășul Panait Nicolae, cel trei fochiști de schimb și tovarășul Roșca Constantin. Și l-au reparat. La plus optzeci de grade.

L-am întrebat pe șeful cazanelor:

— Cum ați izbutit să reparați cazanul?

— Păi... el e șeful meu, sau eu sînt șeful lui?

L-am întins mina. A lui era fierbinte. Dar nu de la grade. De la inimă... E la plus pesie... dar nu se poate măsura în grade.

În schimb...

la intrarea aceleiași fabrici, ca de altfel la orice fabrică, există o poartă. Și tot ea la orice fabrică, la poartă stă un portar. Numai că acesta stă. Altceva nu face. Stă. Nu face. Tace. Zace.

De obicei, la orice fabrică, cînd intri, portarul te întreabă cum te cheamă. Îți cere un act. Te legitimează. Acesta nu-ți cere nimic. Vrei, intri; vrei, ieși. El te privește și-ți zîmbește. Simpatie portar! Bălat bun! Și nu-ți curios de loc. Nici măcar de ce stă la poartă nu-ți curios. Dar eu sînt.

Pentru că, de fapt, mai mult face poarta decît el. Poarta, mai întîi stă închisă. Ca să intri pe ea, trebuie să o deschizi. Pe portar, trebuie să-l trezești. Nu doarme. Dar parcă...

171 tone conserve

peste plan a dat de la începutul anului pînă acum Fabrica de conserve de pește Tulcea.

— Tovarășe director, consumatorii vă mulțumesc! Ce aveți de declarat?

— Poftă bună!

Balacola

defectelor

*Defectele - și faptul e firesc -
Sînt lucruri fără nici o importanță
Cînd poți să le privești de la distanță
Și cită vreme nu te stingheresc.*

*Lăudărosul care cuînțează
Cu „am dedus”, „știam” și „admirabil”
E un idiot cu totul suportabil
Atît cît, personal nu te pisează.*

*Minciuna este o nenorocire
Cu repercusiune colectivă,
La tine însă e o însușire:
Denotă forță imaginativă.*

*Tu și un prieten dacă vă plimbați
Și vă întîlniți cu o tinără cochetă
Care-i zîmbește lui, pe loc constăți
(Retrospectiv) că n-are siluetă.*

*Vecinul cîntă la acordeon
(Prițej cumplit de urlete și ceartă)
În schimb cînd doarme el, mata faci artă
Interpretînd pe Wagner la trombon.*

*Contemporanul tău cu argint la tîmplă
Se simte prost cînd rîzi mereu de el
Și părul lui... Ce vrei, așa se-ntîmplă
Cînd știi că nu albești (De mult ești chel).*

*Citești romane, versuri niciodată.
Te înțeleg, nici eu nu le-ăș citi,
Detest monotonia lor rîmată
Deși atunci cînd scriu, scriu poezii.*

*Defectele, privind de la distanță,
Sînt neplăcute, faptul e firesc:
Cînd le constăți la alții, stingheresc,
Cînd le ai tu, sînt fără importanță.*

CONSTANTIN OTTESCU

INDICIU SIGUR

Desen de Al. Clenciu

— Așa vin mai zic și eu!...

In lumina faptelor.

In cadrul prieteniei

Răspunzând unei întrebări care circula tot mai insistent în Anglia: „De ce mai rămânem în insula Christmas?”, ziarul „News Chronicle” arată într-un articol recent, cu toată sinceritatea, cele două motive principale, foarte semnificative, care-i împiedică pe britanici să părăsească mica insulă din Pacific.

Primul motiv este că d. McMillan, primul ministru al Angliei, sperând că nu se va realiza nici un acord în privința dezarmării, dorește să continue acolo experiențele cu bomba H și în anul viitor.

Al doilea motiv, arată „News Chronicle” e că, după informațiile pe care le dețin englezii, Statele Unite au pus ochii pe insula Christmas și așteaptă cel mai neînsemnat prilej pentru a se instala acolo. De aceea, conchide ziarul britanic, „în cadrul prieteniei anglo-americane, Anglia a hotărât să-și păstreze pozițiile în această insulă.”

Aceasta, desigur, pină ce, în cadrul prieteniei americano-engleze, americanii vor găsi, potrivit tradiției, mijlocul de a-și evacua!...

Colanele lui Franco

După cum anunță ziarul „Libération”, de curând ministerul afacerilor externe al Spaniei a publicat în „Jurnalul oficial” decretul de înstituire a unei noi decorații „Caballero del Collan” (cavaler al colanului).

Noua distincție, ai cărei beneficiari vor putea fi în număr de cel mult 25, va fi conferită personal de generalul Franco. Aceasta, probabil, dată fiind pasiunea și îndemnarea sa în minuirea „colanelor”, încă din timpul când acestea erau așezate în jurul gâtului miilor de patrioți spanioli condamnați la spânzura.

„Te părăsesc!”

În Franța, ca de altfel și în celelalte țări occidentale, o problemă din cele mai spinoase,

care frământă atât administrația de stat, cit și opinia publică, poate fi regăsită zilnic în paginile ziarelor sub titlul: „Nebunii volanului” sau „nebulia vitezei” etc.

Pagini întregi de discuții în jurul acestei probleme, de propuneri, de măsuri și sancțiuni, sînt zilnic justificate, chiar în aceleași numere ale ziarelor, de alte pagini, în care sînt înscrise știrile nesfîrșite de accidente de tot felul, soldate cu zeci și sute de victime.

Din păcate, însă, toată această bătălie în jurul „nebuliei vitezei”, toate măsurile luate, sancțiunile severe, ca și recomandările pedagogice, dau rezultate destul de slabe.

Iată de ce intervenția ingenioasă, simplă și plină de șanse a d-lui Pierre l'Ermite, în ziarul catolic francez „La croix”, va fi primită desigur cu mare ușurare.

D. Pierre l'Ermite își bazează soluția sa minutoare deopotrivă pe marea autoritate transcendentă a Sfîntului Cristophe, protectorul șoferilor, dar și pe cele mai noi cuceriri tehnico-stiințifice.

„Nu s-ar putea oare - scrie d. l'Ermite - să inventăm o medalie a Sfîntului Christophe cu declanșare automată?... În așa fel încît, cînd s-a atins viteza de 100 km pe oră, medalia să se ilumineze cu un foc foarte roșu și un avertisment luminos din partea sfîntului să răsară în mijlocul ei: „Te părăsesc!”

Nu se precizează cum va reacționa sfîntul automat - în cazurile foarte frecvente și cele mai susceptibile de accident - cînd șoferul se urcă la volan după ce a păcătuit cu prea multe pahare!...

Oricum, d. l'Ermite e convins că soluția d-sale va face... minuni!...

Crucea din Arkansas

După cum se știe, pentru a asigura accesul nestingherit al elevilor de culoare în școala din Little Rock și pentru a potoli agitațiile se-

gregaționiste patronate de însuși guvernatorul statului Arkansas, d. Faubus, președintele Eisenhower a fost silit să trimită trupele federale.

Ceea ce l-a făcut pe guvernator să rostească un înduioșător discurs de cea mai pură tradiție democratică:

„Să mergi la școală printre virfuri de baionete nu e o concepție americană. Trebuie să îndurăm această cruce, dar, după cum a spus poetul, vom fi într-o zi eliberați și de ea. Sîntem în prezent un teritoriu ocupat și superioritatea armatei americane este incontestabilă în fața unui stat fără apărare. Calmul domnește totdeauna sub un guvernămint militar. Calmul domnea la Paris sub ocupația germană” etc. etc.

Nu se poate spune că discursul guvernatorului din Arkansas nu cuprinde o serie de adevăruri. În special în legătură cu superioritatea armatei americane în fața unui stat fără apărare, micii vecini ai Statelor Unite ar putea adevări, cu siguranță, temeinicia afirmației d-lui Faubus.

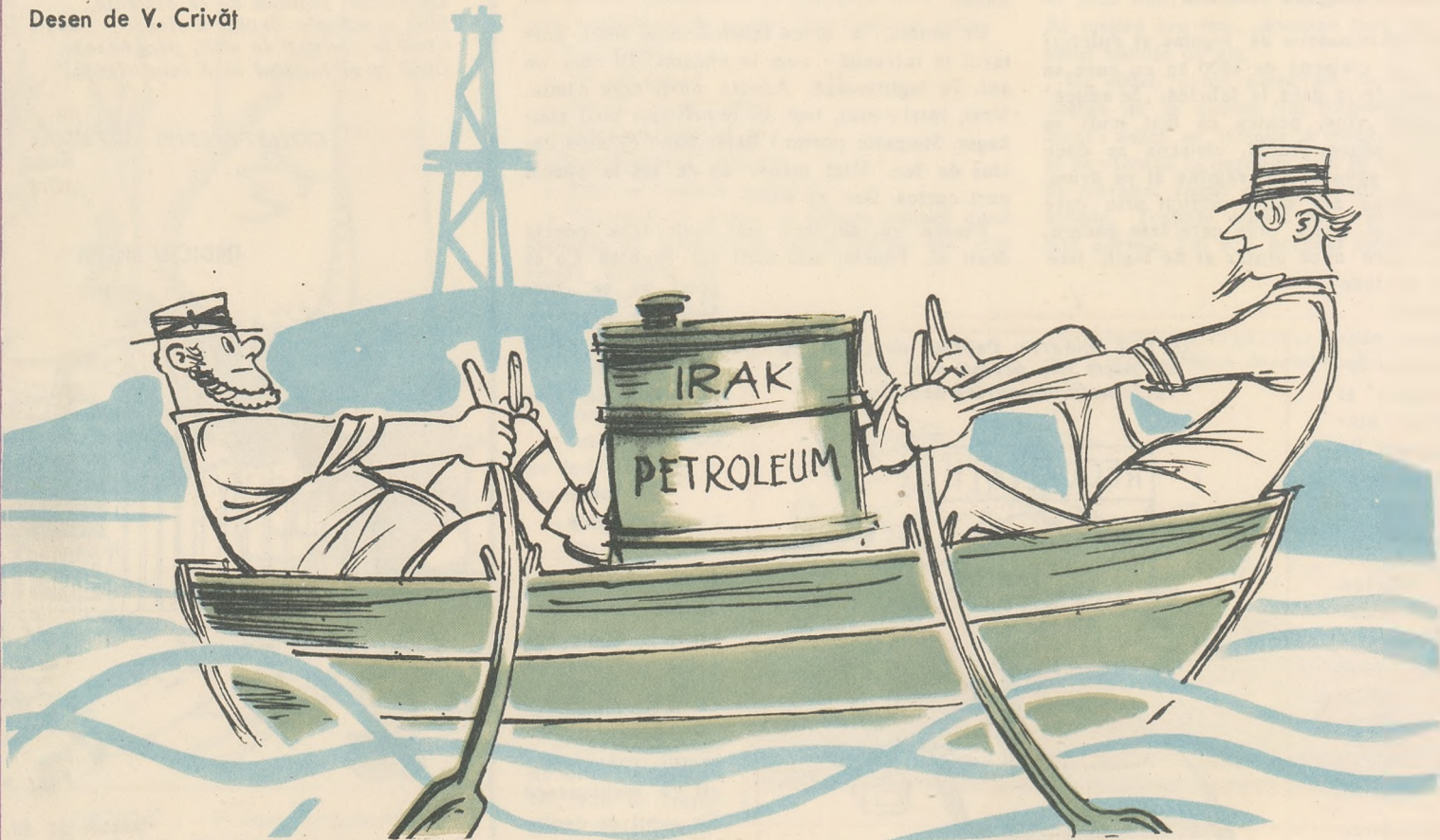
Nu e mai puțin adevărat însă că între „Parisul ocupat” și „Arkansasul ocupat” e oarecare deosebire. Ca, de altfel, și între ocupații respective, între temeiurile și procedeele lor. E chiar surprinzător că d. Faubus, arătîndu-se solidar cu Parisul ocupat, se leapadă implicît de înaintașul său Hitler, care a fost și el, după cum se știe, un segregacionist... de rasă, ca să spunem așa!

Oricum, mîhnirea „democratică” a guvernatorului din Arkansas e legitimă: el trebuie să suporte zilnic spectacolul strigător la cer al școlarii (negri) care se duc la școală printre baionete! (ca să nu fie lînșaji). El trebuie să suporte „crucea” ocupației federale, în locul crucii în flăcări a Ku-Klux-Klanului fascist, atât de dragă inimii sale.

Hotărît lucru, vorba d-lui Faubus, asta nu mai e „concepție americană!”...

ION CĂLIMARĂ

Desen de V. Crivăț

UNITATEA POLITICĂ ÎN ORIENTUL MIJLOCIU

un soț de profesie

INSPIRAȚIE...

DA
DAR...

de AUREL FELEA

...O clipă!... Protestez cu indignare!
 Invinuirea nu stă în picioare!
 Mă criticiți tăcându-mi imputări
 Ceaș refuza să plec în deplasări,
 Că nici cu lumina, Diogen
 Nu m'ar găsi preodată pe teren,
 Că de birou și scaun sint lipit
 Cu gumarabică și pap și chit,
 Că hîr, că mîr, c'o fi și c'o păl!...
 Și felurite alte calomnii
 Fantastice și neîntemeiate
 Pe care le resping... Ce oă dați coate?
 Convingerea mea fermă-i că terenul
 E pentru mine ca și oxigenul;
 Decît tocmai eu - e clar că nu se poate,
 Să-mi pun eu mie insumi bete-n roate...
 Mă deplasez cînd vreți, chiar noaptea și
 Alerg, mă duc urgent oriunde-ar fi!
 Desigur, nu la Breaza sau Birloaga!...
 Ci, știu eu?... la Sofia, la Praga...

Epitafuri

Unul bețiv

Dînsul s'ar simți tîhnit
 Și-ar fi foarte fericit
 Dacă n'ar dormi-ntr-o groapă
 Așezată lîng'o apă.

Unul îngimfat

Deși în viață a umblat
 Neconținut cu nasu-n vînt
 Aci el este obligat
 Să-l țină veșnic în pămînt.

S. Asnaș

Epitaf pentru un lăudăros

E liniște în tot văzduhul.
 Colo-n căsuța ce se vede
 Lăudărosul și-a dat duhul
 (Dar cine-l crede?).

L. Gheorghe

Ca ea să aibă viața mai ușoară
 Acolo, cocoșată-n capul meu.

Dar cum n'accept să facă ce poștește
 O las să țină casa numai ea,
 Fapt care crede c'o îndreptățește
 Să se amestece în soarta mea.

Problema asta însă e-o poveste
 Pe care am trăit-o viața-ntr'ea
 Pe rînd cu fiecare din neveste
 (Așa-i femeia: rea și pisăloagă)

N-or fi pe lume fete pricepute
 (E întrebarea de la prima strofă)
 Să vrea să mă-nțeleagă, să m'ajute?
 (C'altmînteri e curată catastrofă).

Dintr-o vocație parazitară
 Ar vrea desigur să muncesc din greu

Din motive horticoale

Divorțez. Imi iubesc nevasta și divorțez. Imi ador soacra și divorțez. Sint mai credincios decît Penelopa și mai ascultător decît fata moșului cea cuminte și totuși divorțez. De ce divorțez? Din motive horticoale. Să mă expllc.

Nevastă-mea a plecat la băi. Pină aici nimic grav. Sint doar atîtea neveste care pleacă la băi. Da, dar nevastă-mea mi-a dat o telegramă că se întoarce. Asta e mai grav dar nu o nenorocire ireparabilă. În plus mi-a mai dat și soacră-mea o telegramă, anunțîndu-și sosirea - în vizită - pentru aceeași zi, dar cu jumătate de oră mai tîrziu. Asta într-adevăr este foarte grav, totuși trebuie să știți că niciodată nu m-am temut de trăsnet, de cutremur, de grindină sau de alte calamități naturale.

Așadar, în ziua sorocită, am pornit-o cu un ceas mai devreme spre gară, gîndindu-mă să trec mai intîi pe la o florărie ca să achiziționez, ca un soț și un ginere iubitor ce mă aflam, două buchete de flori. O să le facă plăcere, mi-am zis. Nenorocirea a făcut însă ca la colțul străzii să mă întilnesc cu Costică. Băiat bun, Costică, dar cam pisălog, așa că în loc de un ceas avans m-am trezit că nu mai am decît 30 de minute.

- Flori? a zis Costică, flori găsești cite vrei la gară. E o florărie chiar pe peron.

Strășnică idee, mi-am zis, și cu primul taxi am ajuns la gară.

- Aș dori două buchete de flori, cerul eu. Unul de gladiole și altul de crizanteme.

- Buchete de floori?! se miră nespus vînzătoarea. La noi e florărie, nu ce crezi d-ta! Nu avem buchete.

- Atunci dați-mi două aspirine și o sticlă de untdelemn, cerul eu ca să-mi repar greșeala.

- Dumitale îți arde de glumă, se supără de-a-binelea vînzătoarea. Dacă vrei să cumperi ceva, la o plantă decorativă. E mereu verde și durează mult. Unde mai pui că nici nu face flori. Îți recomand un asparagus, un filodendron, o glocsinie sau o pelargonie.

- Eu m'aș mulțumi cu citeva garoafe.

- Sint banale, tovarășe! Garoafe găsești la orice florărie, dar un ficus sau un cactus la hîrdău nu găsești oriunde. Te sfătulesc, dacă tot vrei să îți flori, să te hotărăști pentru un ficus și un cactus. Fac foarte bine împreună.

În clipa aceea s-a anunțat sosirea trenului. N-am mai stat pe gînduri și cu doi hamali după mine, cărînd unul ficusul și celălalt cactusul, am fugit pe peron. Mi-am zărit soția în primul vagon și am început să-i fac semne de disperare. A coborît, iar eu ca un cavaler medieval am ingenunchiat, prezentîndu-i omagii mele și... ficusul. Nevastă-mea s-a uitat la mine și fără să mai stea pe gînduri m'a lăsat alături de ficus și a pornit spre ieșire. Am fugit după ea.

- Ce e, dragă? Te-am supărat cu ceva?

- Caraghiosule! mi-a răspuns dînsa, drăgălașă ca întotdeauna. Ce-i cu mostrele astea din grădina botanică?

- Să vezi, dragă, am crezut că-ți fac plăcere...

- Puteai să-mi aduci un baobab sau un sequoia elastica, dacă volai să mă bucuri într-adevăr.

- Iartă-mă, dar n'am știut că îți plac. Să mergem la florăria de pe peron. Găsim precis și-ți iau cite o duzină.

Inchipuți-vă, tocmai asta n'aveau. În schimb mi-a oferit alte bălării: hibiscus, trandescantia, fucsia, innova fert animus mutatas dicere forma, etc. etc.

Cu soacra a mers și mai rău. Cînd m'a văzut cu o frumusețe de „limba soacrei” în brațe, mi-a reproșat aluzia, cînd eu sărmanul făceam eforturi ca să țin hîrdăul în brațe. M'a lăsat și dînsa în gară și a plecat. Cînd am ajuns acasă cu camionul în care transportam toate speciile botanice de peste mări, am găsit ușa incuțată și lucurile mele pe coridor.

Divorțez... din motive horticoale. Dar nu-i nimic. M'am învățat minte! Data viitoare, am să mă însor cu o profesoară de științe naturale, fiica unui inginer agronom. El precis c'o să-i placă florile.

GABRIEL MICU

D I N

Cel care susține că numai ființele pot fi bolnave, se înșală. Iată, de pildă, bunicul meu, în vîrstă de un veac fără un sfert, n-a fost suferind în viața lui. În schimb, blocul nostru, blocul în care locuim opt familii, deși neînsuflețit, și cu toată etatea lui fragedă, a împlinit săptămîna trecută două decenii, (mulțumesc, asemenea și dumneavoastră) e mereu în suferință. În 1955 s-a îmbolnăvit de plămîni fiindcă a stat toată iarna în frig, în iarna lui 1956 a contractat o paralizie a aparatului circulator, și i-au plesnit arterele cu apă rece, iar acum, în 1957, s-a îmbolnăvit de vărsat. Toată fațada, de la parter la al treilea etaj, e ciupită. Și de toate necazurile astea, vinovații sînt cîțiva locatari. Cine anume? Familia Popescu și madam Goguță. Au avut loc pînă acum trei adunări ale locatarilor. Rezultatul nul.

...Ieri am convocat o altă ședință. Primul am vorbit eu:

- Măi tovarăși, mai mare rușine cum se prezintă blocul nostru. Cînd ne uităm la el, ne crapă obrazul!...

- Că ne crapă obrazul nu e nimic, dar ne crapă pereții, au suspinat cei de la doi.

- Intrarea principală e de-a dreptul păraginită. Ți-e și silă să intri pe acolo. Ce propuneți?

- Să intrăm pe scara de serviciu! a sugerat madam Goguță.

Am stăruit ca barem să zugrăvim fațada. - Ia uite la el! m-a țintuit Tănăsache cu degetul. Încă nu s-au adunat banii de păcură și pe dumnealui îl doare fațada. Ei, aflați, domnilor, că nu dau un bănuț pentru zugrăveală pînă ce nu se string banii de păcură!...

- Dacă merge pe ambiții, tună Popescu, eu nu plătesc pentru păcură, dacă nu se adună mai întii banii pentru reparatul liftului!...

- Ei, poftim! izbucni madam Goguță, lui îi arde de lift și lumina la scară e defectă și cu becul ars de șase luni!

- Păi, dacă se repară liftul, interviu Popescu, nu mai e nevoie de bani pentru lumină la scară, că ne duce liftul de jos pînă-n casă!

- Ce spui, frate? dudu! Goguțoia, dar eu locuiesc la parter!... Eu nu folosesc liftul. Eu folosesc becul.

- Așa? fulgeră Popescu. Păi dacă folosești becul înseamnă că l-ai ars dumneata. Cumpără-ți bec dacă vrei să intri luminată în casă! Ori de nu, intră la luminare!...

- Ba la luminări o să intri dumneata, hoti madam Goguță, că ai 75 de ani!...

- Vezi c-ai adăugat vreo 15 din ai dumitale! Da' nu face nimic, că tot ți-au mai rămas vreo 50! a replicat scurt madam Popescu, soția lui Popescu.

- Știi că ai haz, cucoană! izbucni Goguțoia. Păi eu sînt creșă pe lângă dumneata! Pe mine cînd m-a înțarcat doica, dumneata te măritai a doua oară!...

- Și ce, mă rog?... scăpără madam Popescu, ești invidioasă că eu m-am măritat de două ori și dumneata niciodată?

- Eu? Eu invidioasă pe dumneata?... Păi de bună ce ești ți-a plesnit și țeava la carlorfer!...

- Mă a plesnit că n-ai vrut să plătești cota la păcură!

- O să plătesc păcura cînd o să plătești dumneata apa!... Și cînd o să plătești să se repare fațada!

- Intii să repari dumneata fațada. Poate o duci la institutul ăla de cosmetică pe care-l vizitezi în fiecare sîmbătă de la nouă la unsprezece dimineața. Și cînd îți renovezi fațada personală, o renovezi și pe cea a blocului.

- Eu barem am ce renova! Dar dumneata te-ai privit în oglindă? Sau le-ai spart pe toate să nu-ți faci inimă rea!

- Ia uitați-vă la ea, tovarăși! Cine vorbește de frumusețe!... Greta Garbo! Frumosele Noptii! Masca lui Neptun! Mambo italiano!

- Eu urită? Și dumneata? Nevasta lui Moulin Rouge! Blestematele fantome!

- Oamenii buni! Terminați!... au intervenit locatarii.

- Avem și alte probleme de discutat. Lăsați birfele! am încercat eu să le potolesc.

- Care birfe, domnule? a sărit madam Popescu.

- Pe cine faci dumneata birfă, stimabile? a scinteiat madam Goguță! Te invit să vorbești respectuos cu noi femeile, înțelegi?

- Să nu ne jignești în amorul propriu și impropriu, a adăugat bățăioasă Popeasca. (Apoi, izbucnind în plîns) Ce zici, dragă madam Goguță, ce bătăran e cu noi? Să ne offenseze în public!...

- Te invit să ne prezinți scuze, inghiți noduri Goguțoia, ștergîndu-și ochii umeziți!... (Apoi suspinînd, către Popeasca) Ce spui, draga mea, încearcă să bage zînanie între noi?

- Să revenim la plata cotelor! am înginat eu, lipsit de elan.

- Lasă, te rog, diverssiunile, a rostit tăioasă madam Goguță! Ne ieși cu plata cotelor și alte nimicuri ca să uităm jignirile aduse? Norocul dumitale e că la ora șase, adică peste cincisprezece minute, sîntem invitate amîndouă la prîntena noastră de vizavi, Georgeasca! Și ne grăbim! Își serbează onomastica! Împlinește 45 de ani!

- Aoleu, așa e! Să mergem, draga mea... Bună ziua, tovarășeilor, la revedere, pa!... Ce zici, madam Goguță, de vipera asta de Georgeasca?

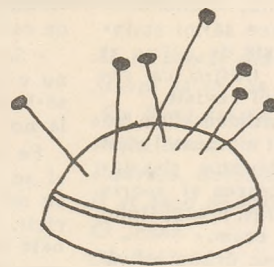
- Ce să zic, scumpa mea? Crezi că împlinește într-adevăr 45 de ani?

- 45 de ani de la nuntă, sorol!...

Și problema blocului a rămas tot nere-zolvată!

ALTA

Epigrame

Unui medic care se ocupă cu problema întineririi

Un tratament de întinerire
De mult un doctor îi prescrie:
- Te voi scăpa de ncăruntire
Și t-a scăpat, fiindcă chelise.

D. Munteanu

Unui avocat mediocre, care este și poet slab

Ideile-n poemul tău
S'agită fără legătură;
Fii mai atent, amicul meu,
Faci versuri nu avocatură.

Gh. Sasu

Unui președinte pasiv

Comisia de litigii are
Un președinte nevoie mare.
El, sau pronunță amînarea,
Șau îți amină pronunțarea.

N. St. Caton

SERVIABILUL

Desen de Nobilescu

— V-a căzut ciocanul!..

Un sentimental

Așa sint eu! Dacă vă place! Că mie, să vă spun drept, nu mai îmi place. Dar asta o să discutăm mai târziu. Până una-alta, sentimentalismul mă face să-mi amintesc cu duioșie de prima zi pe care am trăit-o ca redactor al unei reviste.

Același sentimentalism mă oprește să uit momentul când primul colaborator și-a încredințat lucrarea și soarta de viitor literat, proaspătului redactor ce eram.

Mi-amintesc prima lui vizită și mă încearcă o căldură lăuntrică.

Părea un om cumsecade. Mi-a întins manuscrisul și s-a scuzat de parcă ar fi comis cine știe ce faptă rea:

- Știi... eu n-am mai scris... e prima încercare... am altă meserie... dar dacă-mi spuneți că materialul merge...

Nu și-a mai terminat fraza, ca să poată visa în liniște la ce s-ar întâmpla dacă „materialul ar merge”... S-a mai scuzat o dată și a ieșit.

Mulțumirea ce mă cuprinsese, greu poate fi descrisă:

- Ah, cât de fericit o să-l fac! Cât de recunoscător o să-mi fie toată viața, că eu am fost primul om care l-a sprijinit în cariera de scriitor... Te pomeniști că mă trece și în volumul de „Amintiri”, ce se va vinde ca piinea caldă, când va fi celebru!

Furat de aceste frumoase gânduri, am început să-i citesc manuscrisul. Dezastru! Tragedie!! Cu fiecare rînd, coboram cite o treaptă din al nouălea cer. Când am ajuns la iscălitura pusă discret sub ultimul rînd, eram de mult înapoi pe pămînt. După calitățile povestirii, se vedea bine că omul putea fi un maestru... în meseria lui, dar în ce privește scrisul, trebuia să renunțe cit mai repede cu putință.

Și a venit și clipa când a trebuit să-i spun toate astea. S-a așezat timid pe colțul fotoliului și n-a întrebă decît atit: - Ei?

Și atunci... of! Fîrea mea sentimentală mi-a jucat un renghi ce n-o să îl iert toată viața; privindul, m-am trezit spunînd niște vorbe de care mă minunam singur:

- Să știi... materialul merge nu e rău... lasă-l aici... vreau să-l recitesc... mai treci pe la noi...

Pe măsură ce-i vorbeam, el se topea de fericire și eu mă topeam văzîndul fericit. Am ieșit din această baie de fericire abia după ce a plecat. M-am mîngîiat cu gîndul că mulțumirea ce i-o proyocasem, lerta minciuna. Și, cu cugetul împăcat, m-am apucat de lucru. Dar nu pentru mult timp, pentru că a doua zi a revenit. Același zîmbet sfios și aceeași întrebare:

- Ei?...

- Ce „ei”?

- Mi-ai spus să mai trec... știți... materialul acela cu...

- Da, da! Știu! Merge! Ai talent... și haz... și stil... (Dacă în școală aș fi mîntit astfel aș fi căpătat o bine meritată tragere de urechi)... Mai treci pe la noi!

Și omul a început să treacă. Trecea în fiecare zi. Devenise un obișnuit al biroului. Dacă într-o zi lipsea, parcă nu era redacția completă. Din cauza acestor vizite nu prea puteam să-mi văd de lucru. Bănuiesc că nici el. Într-o zi (venise pentru a optsprezecea oară) i-am spus ca de obicei că materialul merge, la care mi-a replicat jumătate în glumă că mai mult merge el decît materialul. Ah, nu mai eu știam cită dreptate avea sărmanul. Dar puteam să i-o spun, din moment ce sint un sentimental? L-am bătut prietenește pe umăr și ca să-l asigur că observația lui era cu totul neîntemeiată, i-am propus să mai încerce și alte lucrări, pentru că vor merge și acelea.

Și pedeapsa pentru minciunile mele n-a întîrziat să vină: a doua zi mi-a adus altă povestire. Era și mai

proastă. După alte două zile, altă încercare. Pe urmă a făcut o pauză de patru zile, după care a venit cu două schițe deodată, așa că media de un material la două zile s-a păstrat. După șase zile a venit cu o navelă. Am simțit cum un fior rece mi se strecura prin șira spinării. Mi-am adus aminte că suferințele fizice te fac să uști pe cele morale, așa că mi-am tras singur, pe sub birou, un picior în piciorul celălalt. Urmarea a fost că l-am încurajat și de data asta:

Pesemne însă că glasul meu prezenta oarecare șovăieli, pentru că amicul mi s-a uitat drept în ochi și m-a întrebă:

- Spune drept! Dacă ai și talent și perspective și dacă tot ce scriu „va merge” de ce nu s-a publicat nici măcar primul material?

Și atunci am avut singura clipă nesentimentală din viața mea. Am închis ochii și - cu sentimentul sinucigașului care se aruncă în gol de la etajul opt, l-am spus pe nerăsuflăte:

- Pentru că n-ai un pic de talent! Lasă-te păgubaș! Lasă-te imediat!

Și am tăcut îngrozit. Așteptam călimara care-mi va sparge țeasta. În locul ei, m-am simțit deodată îmbrățîșat:

- Uf!! Să trăiești, prietene! De cînd aștept să aud asta! M-aș fi lăsat eu singur, ca să-mi văd iar de meserie, dar mă țineai în loc cu laudele d-tale! Bine că s-a terminat! Îți mulțumesc! Mi-ai făcut o mare plăcere!

Și m-a îmbrățîșat iar.

.....

Astă-seară ieșim împreună în oraș; pentru că - am uitat să vă spun - de atunci îmi este cel mai bun prieten.

Țin foarte mult la el. E și explicabil: sint un sentimental...

FRED FIREA

Desen de Noblescu

De curînd au intrat în folosință primele macarale de port românesti.

- Să știi că eu tot nu cred în chestia ăia cu macaralele!

Sepia

In apele senine ale mării o sepie obscură rătăcea. Deodată, din adîncul depărtării, își năvăli spre ea.

Era, desigur, lupta inegală, de aceea, gîndul sepiei fu clar: - „Vărs împrăjur o baltă de cerneală și năvăli de nepătruns dispar”.

Zis și făcut. Din palme cită ai bate se năvăli albastrul luminos. Corali și alge, și scoici neolovate s-au înnegrît de sus și pină jos.

Doar peștele ce face de cînd veacul, ieșit din fire, cuvîntă așa: - „Hei, animal ce stai vîrît în sacul din care capul ți se vede abia, ai vrut să scapi din brațele haîne și te-ai ferit, eu nu zic că e rău, dar vezi că, apărîndu-te pe tine i-ai murdărit pe cei din jurul tău”.

RADU CALOMEIR

Unii directori de cămine culturale folosesc inventarul căminelor în scopuri personale

UN DIRECTOR CARE ȚINE LA CĂMINUL LUI...

Desen de V. Crivăț

Aici, Radio „Urzica“. Transmitem pe unde lungi, pe unde scurte și pe unde putem ca să se audă unde trebuie.

Deschidem programul cu emisiunea de dimineață: „Calendarul zilei și buletin meteorologic“.

In fond, e suficient numai buletinul meteorologic, fiindcă cine se uită la ce spune acest buletin, se uită ca și mișca în... calendarul zilei.

Drumeții veseli

Acum transmitem instructiva emisiune „Drumeții veseli“. In acest scop, pornim în excursie la fabrica „Electroprecizia“ din orașul Săcele - raionul Codlea, regiunea Stalin.

Ajunși la această fabrică, intrăm în sala „Bobinajul mare“. Aici vedem un enorm ventilator, de o mie de ture pe minut, care stă. Numai noi îl vedem. Responsabilii respectivi nu-l văd, fiindcă dacă l-ar vedea, poate l-ar pune în funcțiune.

Tot în această sală se află un spălător, iar pe lângă el trec, veseli și indiferenți, numeroși muncitori drumeți.

- De ce vi se spune dv. „drumeții veseli“? îl întrebăm. Iar el ne răspunde:

- Fiindcă spălătorul din sală nefuncționând, pornim mereu în... drumeție prin fabrică, până găsim pe undeva, ceva apă, ca să ne spălăm pe mâini și pe față, când terminăm lucrul.

- Și cum vă simțiți ca drumeți veseli?

- Am fi ceva mai... veseli dacă ar deveni... drumeți cel ce nu se ocupă de ventilator și de spălător.

Cine știe, câștigă

Transmitem acum concursul „Cine știe, câștigă“.

In fața comisiei examinatoare se prezintă tovarășul Szabo Iosif, director la I. C. I. L. din Orașul Stalin.

COMISIA: Prima întrebare: Cu ce se ocupă întreprinderea dv. de industrializare a laptelui?

CANDIDATUL: Întreprinderea noastră face unt, smântină și brinză.

COMISIA: A doua întrebare: După ce localul din bulevardul Vorosilov nr. 107, unde întreprinderea dv. avea o secție de brânzeturi, v-a fost închis ca necorespunzător de către Sanepid, ce-ați făcut când ați amenajat acel local în locuință particulară pentru inșgerul-șef al întreprinderii?

CANDIDATUL: N-am făcut nici o brinză.

COMISIA: A treia întrebare: Cum veți contabiliza sumele (reprezentând materialele scoase din magazia întreprinderii și mina de lucru plătită de întreprindere), pe care le-ați investit în această locuință și pentru care investiții nu aveți nici o acoperire legală? (Candidatul tace. Metronomul începe să funcționeze).

COMISIA: Mai aveți 30 de secunde...! mai aveți 10 secunde...! mai aveți cinci săptămâni până la încheierea bilanțului de sfârșit de an. Știți cum veți contabiliza sau nu știți?

CANDIDATUL: Nu știu.

(Metronomul se oprește. Tovarășul director Szabo lese din concurs, urmând să intre la apă).

Muzică de dans

Pentru ascultătorii de la uzinele metalurgice „Grivița“ din București transmitem muzică de dans, deoarece comitetul de întreprindere din această uzină e foarte amator de dansuri. Are chiar costume pentru o întreagă echipă de dansuri. E drept, numai costume are, echipă de dansuri n-are.

De ce are costume, dar n-are echipă, numai comitetul știe.

Drept care îl facem... muzică de dans.

Noapte bună, copii!

In încheierea programului nostru, transmitem emisiunea „Noapte bună, copii!“

Pentru că azi ați fost cumînți, vă vom spune, dragi copii, o poveste frumoasă.

A fost odată în București o întreprindere „Țesătorile Reunite“, care avea un colț roșu.

Adică, întreprinderea mai e și azi. Numai colțul roșu nu mai e. L-a transformat direcția întreprinderii în „cabinet tehnic“. Bineînțeles, dragi copii, acest cabinet tehnic n-are - de aproape un an, de când a fost înființat - nici o activitate.

Și, tot de aproape un an, bietele jocuri de șah și biata masă de tenis stau azvirlite pe undeva, prin sala de festivități a întreprinderii. Și de câte ori copiii mari, care se numesc salariați, din aceea întreprindere, întreabă direcția: când vor mai putea să joace și ei șah și tenis? - direcția întreprinderii le răspunde mereu la fel: în curînd, în curînd.

Și v-am spus și vouă, dragi copii, această poveste frumoasă, fiind o poveste... bună de adormit copiii.

Noapte bună, copii!

C. COSTACHE

(După înregistrări pe bandă de magnetofon de la tovarășii P. Grigorescu, București, și Gh. Mosor, Orașul Stalin)

Plinută, îndrăzneată
Și zglobie
Venea spre el săltînd
...De bucurie.

Dar el, absent,
Cu altele în gînd,
Intinse, lenes, mîinile,
Rtîzînd.
Ea se aruncă
La pieptul lui puternic.
Dar el, cu gesturi largi
De preacucernic,
Abia se hotărî
La piept s-o stringă!

Ci ea îi spuse:
- Ori mă crezi nătîngă?
Eu olin spre tine
Ca o oijelle
Și tu mă socotești
O jucărie

Cu care, uneori,
Te poți distra?
Vezi, dragul meu,
Aci-i greșala ta!
Se poate întîmpla
Ca în curînd
Să trec pe lângă tine
Fluterînd...
Ai să te zbați,

Ai să oftezi din greu
Și-am să te las
„Cu buza triptă“, eu!...
Puștin trecu.

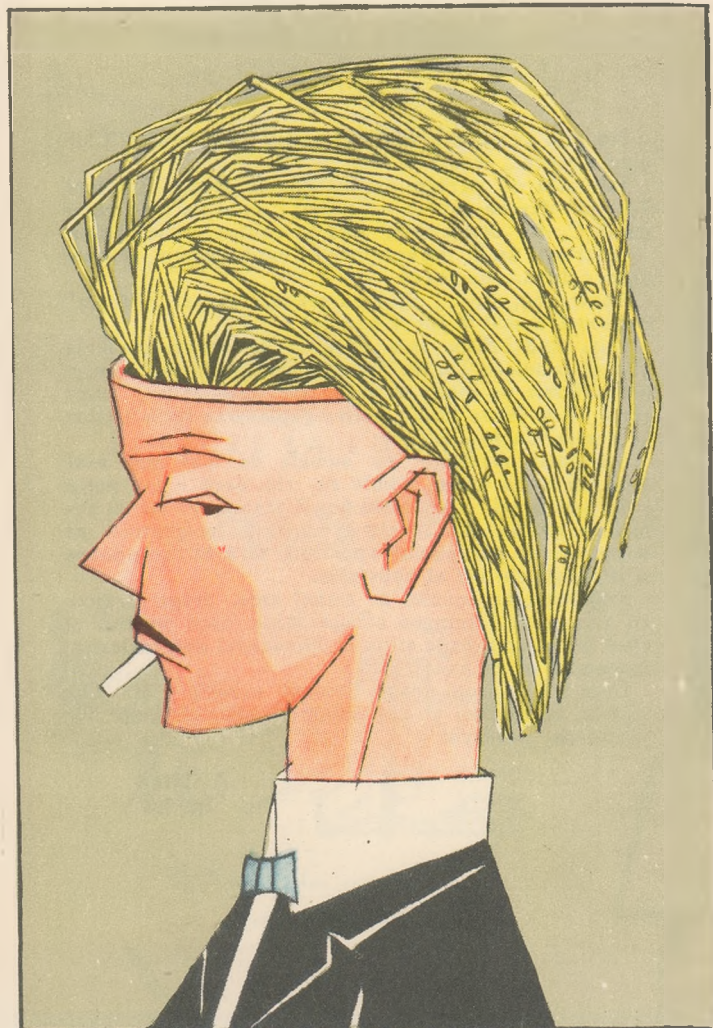
Pudrată, dolofană,
Îi și făcu umitulul
O „rană“.
Că brațele
- Ttrxiu de tot întinse -
Incremeniră-n aer,
Neatînse.
Ea, printre ele,
Lunecă ușor
Înoăultă, parcă,
Într-un nor...

Un nor de praf eral
Iar biet-portalul
(Cum bănuiați!),
Rămase alb ca varul...

Alături, mingea
Se opri și-i zise:
- Hal, dragul meu,
Trezește-te din vise!
In sullet ai un gol.
Știu, nu-i ușor,
Dar... soarbe-mă din ochi
Pe oîltori!

MIHAI THEODORESCU

Desen de H. Guttma

„FÎNEL“

Dragă Urzico

Îți trimit, s-o admiri și tu, alăturată carte poștală ilustrată pe care am primit-o recent prin poștă.

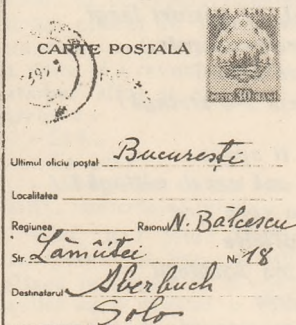
Precum vezi, prin fotografia tipărită pe această carte poștală se popularizează filmul „Pasărea furtunii”.

Consider ingenios procedeul - și cred că ar trebui extinsă popularizarea prin poștă, pe banii și pe timbrele cetățeanului, a anumitor produse industriale autohtone.

Ar fi, de pildă, foarte... comercial, ca pe o față a epistolei, un cetățean să-și comunice altuia că și-a scrântit piciorul, iar pe cealaltă față, anunțul: conșumați muștarul Flora!

MIRCEA ALBULESCU și MARGARETA POGONAT
Intr-o scenă din noul film artistic românesc
„PASAREA FURTUNII”
O producție a Studiului cinematografic „București”
Scenariul: PETRE DUMITREU
Regia: DINU NEGREANU

Cit despre ilustrația ce-o ai sub ochi, lucrurile sînt clare. Textul zice: „Mircea Albulescu și Margareta Pogonat, într-o scenă din noul film românesc”, iar în fotografie se vede doar o singură persoană, probabil Margareta Pogonat.

Pesemne că Mircea Albulescu a ieșit puțin din fotografie, spre a se duce la vreun cinema, să vadă și el un film.

La revedere, dragă Urzico, și la cinema „București” să știi că nu mai rulează „Pasărea furtunii”.

S. Aberbuch
Str. Lămiței nr. 18
București

URZICUȚO,

Nu știu ce părere are Ministerul Petrolului și Chimiei despre... fotbal.

Dar știu ce părere au salariații „Bazel tubulare Tg. Jiu” despre echipa de fotbal „Energia”, de categoria C, din acest oraș, zisă și echipa petroliștilor.

Salariații au o părere foarte bună despre echipă, cînd echipa... nu joacă.

Pentru că, atunci cînd nu joacă, echipa „Energia” consumă numai fonduri bănești legale.

Dar, cînd echipa zice că vrea să joace, casieria „Bazel tubulare Tg. Jiu” reține, cu de la sine putere, din primele pe luna în curs, ale salariaților, sume între 10 și 30 de lei... „pentru deplasarea fotbalisților la Reșița, Cugir...” etc.

Salariații „faultați” cu sumele de mai sus n-ar avea, la urma urmei, nimic de zis, dacă - cel puțin - la banchetele plătite din banii respectivi (și cu sumele realizate din taxele de intrare la meciuri) ar minca și ar bea numai sportivii, fără să se-ndoape și diverșii chibbiți ai sportului.

Regulamentul jocului de fotbal zice, dragă Urzico, că atunci cînd mingea atinge mina unui jucător și cînd o casierie bagă mina în buzunarul unui salariat, înseamnă că e „hent”.

Deci fii, te rog, dragă Urzico, arbitru - și... fluferă-le, jucătorilor și casierilor nereglementari o „lovitură de pedeapsă”.

A. Nicu
Tg. Jiu

BIROCRATIE ȘI ALTELE

Doage

Fabrica Iprofil - Butoiul din București are multe neajunsuri în muncă, din cauză că unele întreprinderi forestiere îi furnizează materiale necorespunzătoare sau cu lipsuri la cubaj.

I.F.E.T. - Tazlău i-a trimis, lunile trecute, 70 de metri cubi de doage, pe care delegatul fabricii Iprofil - Butoiul le refuzase, totuși, ca necorespunzătoare, - iar cu o lună înainte i-a expediat o cantitate de doage cu 40 de metri cubi lipsă.

De asemenea I.F.E.T. - Roznov i-a trimis o anumită cantitate de doage, din care s-a constatat o lipsă de 30 de metri cubi.

Neplăcute lucruri. Sătuiți totuși fabrica Iprofil - Butoiul din București să fie îngăduitoare.

Poate că funcționarii de la I.F.E.T. - Tazlău și de la I.F.E.T. - Roznov trimit câte 30 și câte 40 de metri cubi de doage în minus, din motive obiective: le-or fi lipsind, lor înșiși, aceste doage.

Aprozar

„Aprozarul” din Orașul Stalin ține uneori prea multe zile, pe linia de garaj a stației Timiș - Mărfuri, vagoanele cu fructe, legume și zarzavaturi, pînă să se decidă a le descărca.

Din asemenea delăsări rezultă destule pagube:

- se sustrag din circulație vagoanele respective mai mult timp decît ar fi necesar;

- se strică uneori legumele și zarzavaturile, incît sînt aruncate la gunoi, sau măcar se ofilesc și sînt puse în comerț veștede;

- plătește „Aprozar” căilor ferate locații suplimentare, care contribuie la sporirea prețului de cost al respectivelor produse.

De exemplu, în zilele de 10-12 septembrie, Aprozarul din Orașul Stalin a ținut blocate pe linia de garaj a stației Timiș - Mărfuri șapte vagoane cu marfă nedescărcată la timp, pentru care a plătit, locație, frumușica sumă de 15 000 lei.

Bani pierduți, bani aruncați pe fereastră.

Cu alte cuvinte, aruncă fie-

care și pierde fiecare, ce se pricepe. Unii își pierd banii aruncînd... zarul, alții își pierd... funcțiile păgubînd... apro-zarul.

Proverb

Cine se scoală de dimineață, departe ajunge.

Inginerul Cavopol Vasile de la uzina de tractoare „Ernst Thälmann” din Orașul Stalin s-a sculat de dimineață timp de cîteva luni și a utilizat meseriașii uzinei și materialele uzinei (motor, caroserie, arcuri, placaje, holțșuruburi și vopsea) transformînd o rablă personală într-o luxoasă limuzină personală, de toată frumusețea și de toată scumpetea, cu care a ajuns treptat: intîi la gazeta de perete, apoi în discuția sindicatului, după aceea la miliție și în cele din urmă la procuratură.

De la procuratură e posibil să ajungă și mai departe, adăverindu-se integral proverbul cum că... cine se scoală de dimineață, departe ajunge.

Cherestea

Combinatul de producție (pe scurt, Comratprod) de pe lângă U.R.C.C. - Moinești a încasat, în anul 1955, de la B.R.P.R. suma de 1503 lei pentru șase metri cubi de cherestea, facturați cum că i-a furnizat întreprinderii comerciale a Uniunii regionale Constanța. Dar cherestea a... uitat s-o furnizeze. A uitat timp de... doi ani: din 1955 pînă în 1957.

Tot doi ani, după ce a plătit banii, a așteptat și întreprinderea din Constanța să-i sosească cherestea. Dar nu i-a sosit. În cele din urmă, în 1957, a apelat la Arbitrajul departamental Centrocoop.

Acolo, Comratprod-ului Moinești i s-a reproșat, de la obraz, comportarea în această chestiune, iar el și-a recunoscut, cînstît, vinovăția. Chestiune de... cherestea.

Numai Uniunea regională Bacău, for tutelar al unității din Moinești, n-a anchetat, n-a luat măsuri și n-a ținut să-și recunoască partea de vinovăție în această chestiune.

Chestiune de... cherestea.

Desen de Fred Ghenădescu

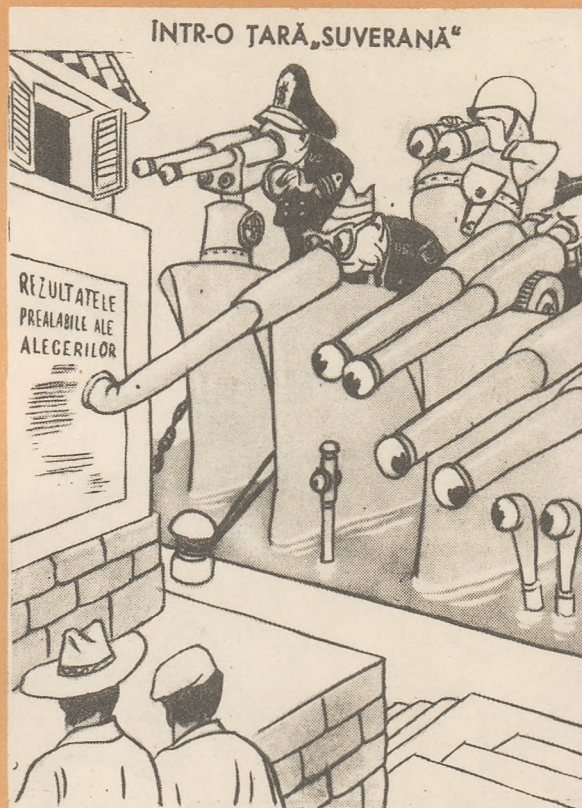
SPRIT „PRACTIC”

Umor de peste hotare

— Că noi nu putem dirija o rachetă, nu e nimic nou, d-le general. Dar combustibilul se termină abia peste 12 zile.

Desen de Louts Rauwolf
(Din „Eulenspiegel”-Berlin)

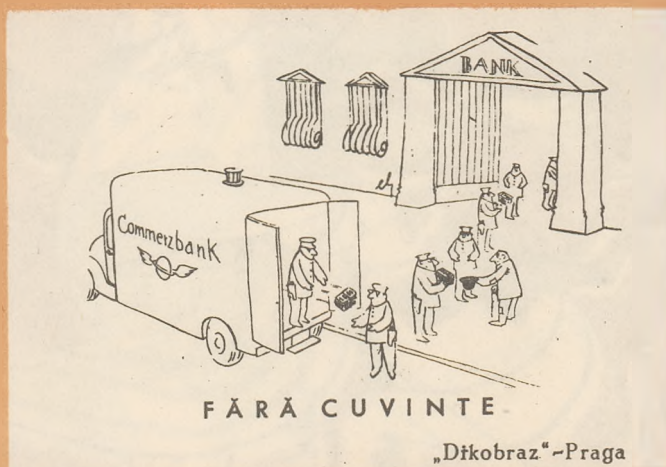
— Iată că și americanii ne-au trimis, pentru alegeri, observatorii lor!...

Desen de Boris Efimov
(din „Krokodil”)

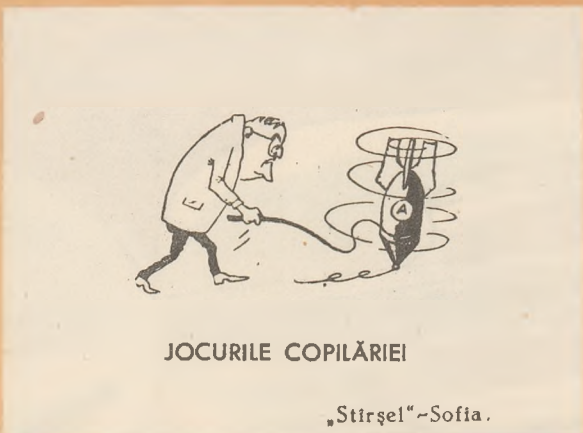
Ca și altădată, dragă Mariana, ai gripă africană!

Desen de Milorad Tirica
„Jez”-Belgrad

FĂRĂ CUVINTE

„Dikobraz”-Praga

JOCURILE COPILĂRIEI

„Stîrșel”-Sofia.

SPEIDEL LA LONDRA

— Încă un V₂!...

„France-Nouvelle”-Paris

Arno/57

NOILE PROPUNERI
OCCIDENTALE
IN
PROBLEMA DEZARMĂRII

UN NOU PAS SPRE DEZARMARE

Desen de E. Arno